

นิทานการศึกษา

มีนิทานเรื่องหนึ่งซึ่งให้แง่คิดที่ดีมากกับผู้ที่ทำหน้าที่ให้การศึกษาในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ นิทานนี้มีชื่อว่า "โรงเรียนฝึกสัตว์" ขอเชิญท่านลองสดับดูเถิด:

กาลครั้งหนึ่ง เหล่าสัตว์น้อยใหญ่ได้ตัดสินใจว่า พวกมันต้องทำอะไร บางอย่างทีกล้าหาญ เพื่อเผชิญกับปัญหาของ "โลกใหม่" ดังนั้นพวกมันจึงตั้งโรงเรียนขึ้น

หลักสูตรของโรงเรียนนี้ประกอบไปด้วยการวิ่ง การปีน การว่ายน้ำ และการบิน และเพื่อให้ผู้บริหารโรงเรียนจัดหลักสูตรได้ง่ายขึ้น สัตว์ทุกตัวจึงต้องเข้าเรียนทุกวิชา

เปิดมีความสามารถในการว่ายน้ำเป็นเลิศ ที่จริงแล้วมันทำได้ดีกว่าครูฝึกด้วยซ้ำ แต่กลับทำคะแนนวิชาบินได้แค่ผ่าน และไม่เอาไหนเลยในวิชาวิ่ง เนื่องจากมันวิ่งได้ช้ามาก มันจึงต้องอยู่หลังโรงเรียนเล็ก และต้องหยุดเรียนวิชาว่ายน้ำ เพื่อมาหัดวิ่ง มันฝึกวิ่งจนเท่าที่เป็นพังผืดของมันถลอกไปหมด ในที่สุดวิชาว่ายน้ำ เปิดก็ทำได้แค่กลางๆ แต่ได้ระดับกลางก็ถือว่าดีแล้ว ดังนั้นจึงไม่ค่อยมีใครวิตกกังกันนัก จะมีก็เจ้าเบ็ดนี้แหละ

ส่วนกระต่ายทำวิชาคะแนนวิ่งได้ที่หนึ่ง แต่กลับวิ่งได้แย่งเพราะมันไปพุ่มเทกกับการฝึกว่ายน้ำ

กระรอกทำคะแนนได้เยี่ยมที่สุดในวิชาปีนป่าย แต่ไม่ประสบความสำเร็จในวิชาการบิน เพราะครูสั่งให้เขาเริ่มบินจากพื้นดินแทนที่จะบินจากยอดไม้ลงมา

โรงเรียนยังพัฒนา "เจ้าม้าโง่" ด้วยความพยายามอย่างถึงที่สุด จนได้ C ในวิชาปีนป่าย และได้ D ในวิชาวิ่ง

นกอินทรีเป็นนักเรียนที่มีปัญหา แต่มีวินัยเข้มงวดมาก ในวิชาปีนป่ายมันสามารถขึ้นไปถึงยอดไม้ก่อนใคร แต่ยืนยันที่จะใช้วิธีการของตัวเองในการขึ้นไปบนยอดไม้

ตอนปลายปีปรากฏว่า ปลาไหลสามารถทำคะแนนวิชาว่ายน้ำได้ดีมาก แต่วิ่ง บิน และปีนได้เล็กน้อย ทำให้ปลาไหลได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด จึงได้เป็นตัวแทนของนักเรียนทั้งหมดกล่าวคำอำลาปิดภาคเรียน

เจ้าสุนัขต้องออกจากโรงเรียนเพราะฝ่ายบริหารของโรงเรียนไม่ยอมเพิ่มวิชาขุดดิน และขุดรูไว้ในหลักสูตร พวกมันจึงส่งลูก ๆ ไปเรียนกับพวกเบตเจอร์ และต่อมาได้ร่วมกับตัวอื่นและหนูดินเปิดโรงเรียนเอกชนจนประสบความสำเร็จ

นิทานเรื่องนี้สอนอะไรให้เราบ้าง ?

มีนิทานอีกเรื่องหนึ่งซึ่งมีข้อคิดบางอย่างแฝงอยู่ และคงเป็นอุทาหรณ์ให้กับผู้มีหน้าที่ให้การศึกษาคำหนึ่งถึงได้ นิทานนี้มีชื่อเรื่องว่า **“เด็กน้อย”** ขอเชิญท่านลองสดับดูอีกสักคราเถิด:

เมื่อเด็กน้อยไปโรงเรียนครั้งแรก เขายังเป็นเด็กชายตัวน้อยเหลือเกินและโรงเรียนช่างใหญ่โตเหลือเกิน แต่เมื่อเด็กน้อยพบว่า เขาสามารถเข้าห้องของเขาได้โดยการเดินตรงเข้าไปจากประตูข้างนอก เขามีความสุขและโรงเรียนก็ไม่ใหญ่โตเหลือเกินอีกต่อไปแล้ว

เช้าวันหนึ่ง เมื่อเด็กน้อยเข้าห้องเรียนได้ครู่หนึ่ง ครูพูดว่า **“วันนี้เราจะวาดรูปกัน”** **“ดี!”** เด็กน้อยคิด เขาชอบวาดรูป เขาวาดได้ทุกอย่าง สิงโตและเสือ ไก่และวัว รถไฟ และเรือ เขาหยิบกล่องสีเทียนและเริ่มต้นวาด

แต่ครูบอกว่า **“เดี๋ยวก่อน! ยังเริ่มไม่ได้!”** “เธอรอจนทุกคนพร้อม **“เออละ”** ครูพูด **“เราจะวาดรูปดอกไม้”** **“ดี!”** เด็กน้อยคิด เขาชอบวาดดอกไม้ และเขาเริ่มต้นวาดดอกไม้แสนสวยด้วยสีเทียนสีชมพู สีส้ม และสีน้ำเงิน

แต่ครูพูดขึ้นอีกว่า **“เดี๋ยวก่อน! ครูจะวาดให้เธอดูก่อน”** และเธอจึงลงมือวาดดอกไม้บนกระดานดำ ดอกสีแดงและก้านสีเขียว **“นี่ไง”** ครูกล่าว **“เออละ ที่นี้เริ่มได้”**

เด็กน้อยมองดอกไม้ของครู แล้วมองดอกไม้ของตัวเอง เขาชอบดอกไม้ของเขา มากกว่าของครู แต่เขาไม่พูดออกมา เขาเพียงแต่พลิกกระดาษ แล้ววาดดอกไม้เหมือนกับของครู ดอกสีแดงและก้านสีเขียว

วันต่อมา เมื่อเด็กน้อยเปิดประตูจากข้างนอกด้วยตัวเอง ครูกล่าวว่า **“วันนี้เราจะปั้นดินเหนียวกัน”** **“ดี!”** เด็กน้อยคิด เขาชอบปั้นดินเหนียว เขาสามารถปั้นทุกอย่างได้ด้วยดินเหนียว ภูเขาและมนุษย์หิมะ ช้างและหนู รถยนต์และรถบรรทุก เขาเริ่มตั้งและคลึงดินเหนียวก่อนกลมของเขา

แต่ครูบอกว่า **“เดี๋ยวก่อน! ยังไม่ถึงเวลา”** เธอรอจนทุกคนพร้อม **“เออละ”** ครูพูด **“เราจะปั้นจาน แล้วเขาเริ่มปั้นจานทุกแบบ ทุกขนาด”**

แต่ครูกล่าวว่า **“เดี๋ยวก่อน! ครูจะปั้นให้ดูก่อน”** ครูลงมือปั้นจานให้ทุกคนดูจางกันลึก **“นี่ไง”** ครูพูด **“เออละ ที่นี้เริ่มได้”**

เด็กน้อยมองงานของครู แล้วดูของตัวเอง เขาชอบงานของเขามากกว่าของครู แต่เขาไม่พูดออกมา เขาเพียงแต่เอาดินมาคลึงเป็นก้อนกลมอีกครั้ง แล้วเริ่มปั้นงานเหมือนกับของครู มันเป็นงานกันลึก และในไม่ช้า เด็กน้อยเริ่มเรียนรู้ ที่จะรอและเฝ้าดูและทำทุกอย่างตามครู ในไม่ช้าเขาไม่ได้ทำอะไรจากความคิดของเขาอีกต่อไป

ในเวลาต่อมา เด็กน้อยและครอบครัวต้องย้ายไปอยู่บ้านอีกหลังหนึ่งในอีกเมืองหนึ่ง และเด็กน้อยต้องเข้าเรียนอีกโรงเรียนหนึ่ง โรงเรียนนี้ใหญ่โตกว่าโรงเรียนเก่าและไม่มีประตูจากข้างนอกเข้าในห้องเรียน เขาต้องก้าวขึ้นบันไดสูง และเดินลงไปที่ห้องโถงยาวเพื่อเข้าห้องเรียน

ในวันแรก ๆ เขาเข้าไปในห้อง ครูบอกว่า “วันนี้เราจะวาดรูปกัน ” “ดี! ” เด็กน้อยคิด และเขารอให้ครูบอกว่าต้องทำอะไร แต่ครูไม่ได้พูดอะไรเลย เธอเพียงแต่เดินไปมารอบห้อง เมื่อเดินมาถึงเด็กน้อย เธอถามว่า “เธอไม่อยากวาดรูปหรือ ” “อยากครับ ” เด็กน้อยตอบ “แล้วเราจะวาดอะไรล่ะครับ ”

“ครูไม่รู้ จนกว่าเธอจะวาดขึ้นมาก่อน ” ครูบอก “แล้วผมจะวาดอะไรดีล่ะครับ ” เด็กน้อยถาม “อะไรก็ได้ที่เธอชอบ ” ครูบอก “สีอะไรดีครับ ” เด็กน้อยถาม “สีอะไรก็ได้ ” ครูบอก “ถ้าทุกคนวาดภาพเดียวกัน ใช้สีเหมือนกัน ครูจะรู้ได้อย่างไรว่า ใครเป็นคนวาดและรูปไหนเป็นรูปไหน ” “ผมไม่รู้ ” เด็กน้อยตอบ และเขาเริ่มต้นวาดดอกไม้สีชมพู สีส้มและสีน้ำเงิน

เขาชอบโรงเรียนใหม่แม้ว่ามันจะไม่มีประตูตรงเข้ามาจากข้างนอกก็ตาม !